

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

«Ἐπὶ τοῖς γενεθλίοις τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου».

Ποίημα : Σημησιώτου «Ἄν μ' ἀγαπήσης». — Ζ. Γ. Φυτίλη, «Διήγημα». — Ἱ. «Δὲν Κιότος περὶ πικρήσεως». — Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ «Φακίρης». — Ἡλ. Σταύρου, «Ἐρχεται». — Φ. Στεφάνιδου, «Ψεύτικα μαργαρίται». — Th. Benzl. «Ὁ Περιετμός» (μυθιστόρημα).

Ἐξωφύλλου: Φιλίππου Δαρῆλ, «Μίλτον Ζαραμάγια Εὐπατρίδης» (ἐπιφυλλὶς «Ἠχοῦς»). — «Σκέψεις». «Θεατρικά».

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ "ΗΧΟΥΣ,"

ΜΙΛΤΟΝ ΖΑΡΑΜΑΓΙΑ, ΕΥΠΑΤΡΙΔΗΣ

(Ἰδ. συν. σελ. 228)

Ἐλαφρὸς καπνὸς ὑφούμενος ἀπὸ τὸ θυμιατήριον διέδιδεν εἰς τὸ ἡμίφως τῆς αἰθούσης εὐωδίαν σμύρνας καὶ σανταλίου. Οἱ ὀξεῖς ἤχοι τοῦ αἰν, ἐπταχόρδου κιθάρας, κρυμμένης εἰς τὰ παρασκήνια, ἐτόνισαν ἐλαφρὰ ἐλαφρὰ μυστηριώδη καὶ ὑπόκωφον παιᾶνα. Οἱ τρεῖς δρᾶσται τῆς παραδόξου ταύτης σκηρῆς μὲ ἐσχυμένην ἐπὶ τῶν γονάτων των κεφαλὴν ἐφαίνοντο βυθισμένοι εἰς θρησκευτικὸν ρεμβασμόν.

Ἀλλὰ τὸ ἐπταχόρδον ἐσιώπησε καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Μίλτον ὑψώθη ἐν τῇ σιωπῇ.

«Ἡθέλησα, εἶπε ἄργά ἄργά καὶ μὲ κάτω νεύουσιν κεφαλὴν, νὰ κάμω δημοσίᾳ τὴν τελευταίαν ταύτην, διὰ νὰ ἐξηγήσω εἰς τὰ μέλη τῆς λέσχης ταύτης ὅτι ἂν ὁ Μίλτον Ζαραμάγια, Σαμουράϊ, ἠθέτησε τοὺς κανόνας τῆς τιμῆς, τὸ ἔκαμε ἀπὸ ἀμάθειαν ἢ ἀπὸ ἀνεπαρκῆ ἀντιληψὶν τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῆς Δύσεως. Ὁ Μίλτον Ζαραμάγια, ἐνόμισεν ἑαυτὸν σοφὸν περὶ τὰ τοιαῦτα, ἀλλ' ἦτο τόσῳ ξένος ὅσον ἐν θηλάζον νήπιον. Ἐνόμιζεν ὅτι μόνον ἡ στολὴ διαφέρει καὶ ὅτι μὲ τὰ ἐνδύματα τοῦ εὐρωπαίου, ὁ γόνος τοῦ ἀνατέλλοντος Ἡλίου δανεῖζεται καὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ. Ἐπλανᾶτο. Ὁ σκοπὸς του ἦτο νὰ φερθῇ εἰς ὅλα ὡς εὐπατρίδης, καὶ ἔσχε τὴν ἀπόδειξιν κατὰ τὴν ὁμόφωνον γνώμην ὅλων ὅσους συνεβουλεύθη, ὅτι εἰς τὰ πρῶτα του βήματα ἐφέρθη οὕτως ὥστε διὰ παντὸς ἐγένεν ἀνάξιος τοῦ τίτλου τούτου. Ἐφραντάθη ὅτι ἐδικαιούτο νὰ μεταχειρισθῇ, διὰ τὴν ἀτομικὴν του χρῆσιν, μίαν μεθόδον τὴν ὁποίαν εἶδεν ἐφαρμοζομένην ἐδῶ.

Ἡπατάτο. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐπιτρέπεται εἰς τὴν λέσχην δὲν ἐπιτρέπεται ἄλλου καὶ ἡ τόλμη του θεωρεῖται ἀνάνδρος. Τούτων οὕτως ἐχόντων, ὁ

Μίλτον Ζαραμάγια, Σαμουράϊ, εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὴν διάταξιν τὴν ὁποίαν ἔχει πατροπαράδοτον, καὶ ἡ ὁποία λέγει: «Δὲν θὰ ζήσης ἐν τῇ ἀτιμίᾳ, διότι ὁ θάνατος προτιμότερος τῆς αἰσχύνης». Δι' ὃ πρῶτα πρῶτα ἐκράζει εἰς τὰ μέλη τῆς λέσχης τὴν βαθεῖαν αὐτοῦ θλίψιν διότι παρεβίασε τοὺς κανόνας τῆς ἐθιμοτυπίας τῆς ἡθικῆς...»

Ἐσιώπησεν ἐπ' ὀλίγον καὶ κατόπιν προσέθετε: «Ζητῶ ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὁποίαν προσέβαλα, αἰκτου στιγμὴν καὶ βλέμμα συγχωρήσεως. Νάνσυ Θουάιτ, δὲν κατώρθωτα νὰ εὕρω τὴν πρὸς τὴν καρδίαν σου ἄγουσαν, ἀλλὰ σὲ ἠγάπησα καὶ πάντα σὲ ἀγαπῶ. Ἴδου τί σὲ λέγω: Ἐὰν θέλῃς νὰ γίνῃς σύζυγος τοῦ Μίλτον Ζαραμάγια, Σαμουράϊ, οἱ δύο οὗτοι πιστοὶ φίλοι θὰ συντάξουν τώρα ἀμέσως τὸ συμβόλαιον τοῦ γάμου μας τὸ ὁποῖον θὰ ἐπικυρώσῃς κατὰ τὰς συνθηθείας τοῦ τόπου σου... Ἐὰν ἡ προσφορά μου δὲν γίνῃ δεκτὴ, κύπτω τὸν αὐχένα πρὸ τῆς ἀποφάσεώς σου, οὐχ ἤττον τὸ συμβόλαιον θὰ ὑπογραφῇ μεταβιβάζον ἐπ' ὀνόματί σου ὅλα τὰ γήινα ὑπάρχοντά μου...»

Ἐδῶ ὁ Μίλτον ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐστήλωσε τὸ βλέμμα του ἐπὶ τῆς νεάνιδος, ἥτις ἐσιώπα προφανῶς ἀμυφρρέπουσα μεταξὺ τῆς ἀποστροφῆς τὴν ὁποίαν τῇ ἐνέπνεεν ὁ ἰάπων λάτρης της καὶ τοῦ πόθου νὰ μὴ τὸν προσβάλῃ δημοσίᾳ διὰ ρητῆς ἀρνήσεως.

Αὐτὸς ἠννόησε τὴν σιωπὴν της καὶ ἔνευσε πρὸς τὸν ἐκ δεξιῶν του καλῆμενον μάρτυρά του. Οὗτος ἐξετύλιξεν ἀμέσως μακρὸν χάρτην τὸν ὁποῖον παρουσίασε μὲ μίαν ἐκ καλάμου γραφίδα εἰς τὸν Μίλτον, ὁ ὁποῖος ὑπέγραψε. Ὁ χάρτης ἀφῆθη κατὰ γῆς καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν θέσιν του καὶ ἠνοιξε τὸ βιβλίον τὸ ὁποῖον εἶχε φέρει.

«Τὸ βιβλίον τὸ τελεταρχικόν» εἶπεν ὁ Μίλτον.

Ὁ ἀκόλουθος ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ εἰς ἰαπωνικὴν γλῶσσαν. Μετὰ τὴν πρώτην παράγραφον ὁ Μίλτον ἐγονυπέτησε. Μετὰ τὴν δευτέραν ἠνοιξε τὸ ράσον του καὶ εἰς τὸ ἡμίφως ἐφάνη τὸ χρυσόχρουν του στήθος. Μετὰ τὴν τρίτην, ἔφερεν ὑπὸ τὰ γόνατά του τὰ μακρὰ φαρδομάνικά του καὶ ἔμεινεν οὕτω μὲ γυμνὸν κορμόν.

Εἰς τὴν τετάρτην παράγραφον, ἔτεινε τὴν δεξιάν του χεῖρα πρὸς τὸ πλησίον του εὐρισκόμενον σκαμνί, ἤραψε τὴν ὡς ξυράφιον κοπτεράν

σπάθην και με αίρνιδιον κίνησιν, ἔσχισε τὴν κοιλίαν του ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω.

Οὕτως ἡ σκηνὴ εἰς τὴν ὁποίαν μᾶς εἶχε προσκαλέσῃ δὲν ἦτο ἄλλη παρὰ τὸ χαρακίρι, ἡ τρομερὰ ἰαπωνικὴ αὐτοκτονία... Ἀπὸ ἐν ἡ δύο λεπτά ὅλοι εἶχαμεν ἀμυδρὰν συναίσθησιν ἐκείνου τὸ ὅποιον ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ ἀλλὰ μᾶς εἶχε καρφομένους τὸ αὐξάνον ἐνδιαφέρον τοῦ δράματος. Διὰ νὰ ἀποσπᾶσθαι ἀπὸ τὸν χαινοτικὸν ἐκεῖνον παροξυσμὸν τῆς περιεργείας, ἐδέχθη ἡ θεὰ τῆς χαινούσης ἐκείνης πληγῆς ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐχύνοντο ἤδη τὰ ἐντόσθια τοῦ ἀθλήου.

Αἱ κυρίαι ἔβαλαν μεγάλας φωνάς. Ἡ Νάνσυ ἔπεσεν ἀνάσκελα εἰς τὸ κάθισμά της ἀναίσθητος. Πολλοὶ ἐξ ἡμῶν ὤρμησαν ἐπὶ τῆς ἐξόδου διὰ νὰ ἐμποδίσουν τὴν τρομερὰν ἐκείνην θυσίαν. Ὁ κρατῶν τὴν σπάθην ἀκόλουθος μὲ ρυθμικὸν βῆμα ἐπροχώρει ἐνῷ ὁ ἄλλος ἀνεγίνωσκε πάντοτε—τὸ τελεταρχικὸν βιβλίον λέγει μὲ ποῖον πόδι ὁ ἐκτελεστής πρέπει νὰ κινήσῃ διὰ νὰ δώσῃ τὸ κτύπημα τῆς χάριτος—καὶ ὑψῶν τὸν βραχίονα ἐτοιμάζετο νὰ κτυπήσῃ. Ὁ Μίλτον ἔκυψε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς λεκάνης καὶ περίμενε νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν. Ἐσχον τὸ εὐτύχημα νὰ ἀποσπᾶσω τὸ ξίφος ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἀκολούθου.

Ἀπερίγραπτος θόρυβος ἐπηκολούθησε. Ὁ ἰάπων ἐπάλαυε, θέλων νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν τιμητικὴν αὐτοῦ ἀποστολὴν. Ὁ Μίλτον ἰκέτευε νὰ τὸν ἀποτελειώσουν. Ὁ κρατῶν τὸ βιβλίον διεμαρτύρετο ἐντόνωσιν.

«Εἶναι τὸ ἀρακίρι, ἡ δυνατὸν εὐγενεστέρα συνήθεια! Ἐφώναξε.

— Ἐμπρὸς, ἐμπρὸς, ἄς μὲ δέσουν αὐτοὺς τοὺς ἀρακίριδες μὲ τὰ κορδόνια τῶν παραπετασμάτων, ἂν δὲν καθήσουν στὰ καλά των! ἔλεγεν ὁ Βόθουελ ἡδὴ ἐξετάζων τὸν πληγωμένον, τὸν ὅποιον διὰ τῆς βίας ἐξήπλωσε κατὰ γῆς καὶ τὸν ὅποιον στιβαροὶ βραχίονες ἐκράτουν ἀκίνητον. Φέρτε με πανιὰ καὶ κρὺο νερὸ καὶ θὰ τὸν ράψω ἀμέσως» προσέθετε προετιμάζων τὰ ἐργαλῖα του.

Ἐτρεῖξαν εἰς τὸ πλησιέστερον φαρμακεῖον. Ἐξάπλωσαν τὸν Μίλτον εἰς μίαν κλίνην, ραμένον κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἐπιστήμης καὶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἀργότερα, παστομένος ὡς μούμια μὲ ἀρωματικὰ, ἀνεχώρησε διὰ τὴν χώραν τῶν ὀνείρων.

«Ἐλπίζετε νὰ τὸν σώσετε; ἠρώτησα τὸν ἱατρὸν.

— Καὶ διατί ὄχι; ἀπήντησε γελῶν. Τὰ πάν-

τα εἶναι δυνατὰ μὲ αὐτοὺς τοὺς ἀντιτηπτικοὺς ἐπιδέσμους. Θὰ καταντήσῃ νὰ ἀνοίγωμεν τὴν κοιλίαν διὰ μίαν ἀπλὴν κακὴν χώνευσιν· δὲν εἶναι μεγάλο πρᾶγμα νὰ κλείσωμεν μιὰ σπαθιά... τὰ ἔντερα εὐτυχῶς δὲν πειράχθησαν».

Τὴν παρεπιούσαν ὁ Μίλτον ἦτο ἐκτὸς κινδύνου· ἡ θεραπεία ἤρχισε καὶ τῷ ἔστειλαν ἐπανορθωτικὴν ἐπιστολὴν ὑπογεγραμμένην ἀπὸ ὅλα τὰ μέλη τῆς λέσχης. Εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ὑπεσχέθη νὰ μὴ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐορτὴν τῶν σπαθίων ἀπὸ τὸ σήμερον ὅπου τὴν εἶχομεν διακόψει.

Ὅσον διὰ τὴν Νάνσυ, συγκινηθεῖσα ἀπὸ τοσοῦτον ἥρωϊσμόν καὶ ἀναμφιδόλως λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τὰς συμβουλὰς τὰς ὁποίας, κατὰ τὴν κοινὴν ἡμῶν ἀπόφασιν, ἀπεφάσιζε νὰ τῇ δώσῃ ὁ ἱατρὸς, συγκατετέθη νὰ γίνῃ κυρία Ζαραμάγια.

Μόλις ὁ πληγωμένος ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἐξέλθῃ ἔγινεν ὁ γάμος. Παράνυμφοι ἦσαν οἱ τέσσαρες παρευρεθέντες εἰς τὸ θεωρεῖον τοῦ «Λυκείου» κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ τραγικοῦ τούτου ἔρωτος. Ὁ εὐτυχὴς Μίλτον ἔσχε τὴν χαρὰν νὰ ἀκούσῃ ἐκεῖνο νὰ ἐσπέρας τὴν πενθεράν του, τὴν ἄξιοπρεπῇ κ. Κοῦμπερ νὰ τὸν εἰπῇ ὅτι εἶναι σωστὸς εὐπατρίδης. Εἴθε, διὰ τὴν κοινὴν αὐτῶν εὐτυχίαν, νὰ εἶναι μέχρι τέλους, τῆς αὐτῆς γνώμης.

(Κατὰ μετάφρασιν Ν.)

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΔΑΡΕΛ.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Ἀπ' οὗ περάσῃ κανεὶς δύο ἢ τρεῖς ἐσπέρας ἀληθμονήτους πρὸς τινι, ὅσον εὐγενεὶ τοσοῦτον καὶ ὑποχρεωτικὴ οἰκογενεὶς καὶ κατόπιν ἀναχώρησιν μὲ τὴν γλυκεῖαν ἐνθύμησιν τῆς πῆγας, εἰς τῆς ὁποίας τὸ κόψιμον ἔλαβε μέρος, λησμονῶν οὕτω ὅτι κατὰ τὴν παρχμονὴν τῆς πρωτοχρονίᾳς ἦτο μακρὰν τῆς ἰδίης αὐτοῦ οἰκογενεῖας, στενοχωρεῖται εὐρισκόμενος αἰφνης ὁλομόναχος εἰς Πέραν, ὅπου εἶναι ξένος. Στενοχωρεῖται τόσον ὥστε, μετὰ τὸ δεῖπνον εἰς τι σινοδήποτε ξενοδοχεῖον τῆς μεγάλης ὁδοῦ, βαρυθυμεῖ καὶ λέγει καθ' ἑαυτόν· «—ἀπόψε τί θὰ κάμω; —Ἀπόψε τί θὰ κάμῃ ὁ ξένος; ἀπλούστατον· θὰ κοιμηθῇ ἐνωρίς. Καὶ πρὸς τοῦτο ἀπὸ τῆς ὕδνης ἐσπερινῆς ὥρας λαμβάνει τὴν πρὸς τὸ δωμάτιον αὐτοῦ ἄγουσαν ἀλλ' αἰφνης, διερχόμενος ἐξωθεν τοῦ κήπου τῆς Δημαρχίας, ἵσταται πρὸ τῶν θεατρικῶν εἰδοποιήσεων τοῦ κ. Κοστοπούλη, ὅστις πρόκειται νὰ διδάξῃ τὸν Διάβολον τῶν Παρισίων, καὶ, μὲ τὴν ἀλήθειαν,